

Hồi thứ hai mươi tư

Bát Cung Mẹ Đạo

Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi uống đến say mềm chẳng còn biết trời đất là gì cả, mãi cho đến khi đã tối rất lâu khí lạnh sương mai mát mẻ tràn vào chàng mới mở mắt thức dậy. Hiện tại cả hai đang nằm trong một căn phòng bài trí rất sơ sài và hủ lậu, chắc đây là phòng ngủ của tử quán. Âu Trường Quân nghĩ tới cảnh chủ quán và tử bảo ị ạch khiêng mình và Phùng Triệu Phi vào phòng thì đỏ mặt lên lấm bầm:

- Hôm nay mình quá chén sinh ra hư thân mất nét thật.

Chàng xoay người nhìn Phùng Triệu Phi, ông ta vẫn ngủ như chết bởi vì suy nhược và mất máu quá nhiều. Chàng lại nhìn qua cửa sổ, bên ngoài trời mờ mờ chứ không đen tối lắm đột nhiên đột nhiên tự nghĩ “ban ngày ban mặt khó tìm chứ đêm đến hay xảy ra nhiều chuyện lạ, sao ta không trở lại Thiên Ngọc Trang xem có biến chuyển gì không, cứ nằm dài ở đây thì ích lợi gì?”. Qua một cơn ngủ, chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” đã phục hồi hoàn toàn nên chàng rất phấn chấn, nhẹ nhàng mở cửa đi luôn. Hiện tại có lẽ đã qua giờ Hợi nên đường xá vắng ngắt tha hồ dùng khinh công để đi cho mau lẹ, chẳng bao lâu chiếc cổng đồ sộ của Thiên Ngọc Trang đã hiện ra trước mặt. Âu Trường Quân đi vòng qua bên hông kiếm một chỗ thuận tiện mới dùng thân pháp khinh linh tung mình vượt qua. Thiên Ngọc Trang hôm nay hoàn toàn không có đèn lửa gì hết, cả một vùng mái ngói rộng lớn lô nhô chìm trong bóng tối âm trầm. Dâu đó có tiếng chim ăn đêm rúc lên từng hồi càng làm tăng thêm vẻ huyền bí của cảnh vật. Thiên Ngọc Trang có rất ít cây cối lớn, lại được trồng cách xa nhau nên Âu Trường Quân phải khom người luồn lách giữa các khóm hoa mới tiến sát vào khu nhà ở được. Chàng cẩn thận hoàn toàn vô ích, chẳng có trảng đình đi lại cũng chẳng có bọn Bảo chấp đường canh gác chi hết, Thiên Ngọc Trang hình như đã bị bỏ hoang phế vậy. Âu Trường Quân xoay chuyển ý nghĩ “Nếu Hoàng Thái Cung tìm nơi khác ẩn thân đồng thời mang theo cả Phương Tiều Nga thì còn phiền phức cho mình lắm đây”, vì vậy chàng thẳng cần giữ ý nữa nhắm hướng Thôn Thanh Trai chạy thẳng tới. Gian nhà này cửa chỉ khép hờ nên Âu Trường Quân quyết định xông vào, chàng đưa song chưởng lên đẩy mạnh một cái, chưởng phong vừa bật tung hai cánh ra là chàng nương theo đó lọt vào nhanh như chớp, lại một lần nữa cẩn thận hoàn toàn vô ích, cánh cửa đập “sầm” rất mạnh vang

vọng cả một khoảng không mà Thiện Ngọc Trang vẫn im lìm như thường. Âu Trường Quân lấy đá lửa ra xoẹt mấy cái, qua ánh lửa nhoáng lên chàng đã kịp quan sát một vòng, thôn Thanh Trai vẫn y nguyên như lúc sáng, hoàn toàn không có đồ vật gì chứ đừng nói đến người. Âu Trường Quân dờ khóc dờ cười tự nghĩ “hay là bọn chúng bỏ đi thật?”. Chàng chạy qua gian nhà bếp tìm một cây đèn rồi thản nhiên đốt lên, chẳng cần chú ý gì đến gian nhà bếp này nữa, vì nó cũng chẳng thay đổi hay xê dịch một món đồ vật nào. Âu Trường Quân trở về Thôn Thanh Trai, rọi đèn vào cái góc có bộ phận phát động cơ quan, quả nhiên nơi đây có hai chỗ nhô ra khỏi vách một chút. Chàng dùng tay ấn mạnh vào một chỗ rồi chờ đợi, có đến nửa khắc, mà không có động tĩnh gì xảy ra mới ấn chỗ thứ hai. Lần này thì có kết quả, tiếng rầm rì từ dưới nền nhà vang lên nho nhỏ rồi cửa hang vuông vẫn di chuyển mở ra rất chậm chạp. Âu Trường Quân đã có chủ ý sẵn chạy ra ngoài quan sát một vòng xong rồi mới nhặt một phiến đá to bằng cái thớt. Chàng bố trí tảng đá này nằm kẹt giữa miệng hang và cánh cửa để nó bị kẹt không thể đóng lại được mới yên tâm cầm đèn đi xuống. Đây là hang ngầm nhân tạo do đó có mấy chục bậc đá thoải thoải rất dễ đi. Âu Trường Quân một tay cầm đèn rọi trước, một tay án ngữ trước ngực đề phòng, cứ mỗi bước lại dừng lại nghe ngóng xem có động tĩnh gì không. Giả thử Hoàng Thái Cung âm mưu đóng cửa hang lại tất phải có tiếng rầm rì phát ra trước, chàng thừa đủ thời gian để chạy ra ngay. Âu Trường Quân mò mẫm đi từng bước có đến mấy khắc mà hoàn toàn vẫn không có gì khác lạ xảy ra. Hết mấy chục bậc đá Âu Trường Quân thấy lòng hang rộng ra một chút và trước mặt bị chắn ngang bằng một cánh cửa gỗ sơn đỏ chói. Đã đến mức này thì chẳng cần e dè gì nữa chàng xô nhẹ một cái cánh cửa liền mở hoác ra liền. Âu Trường Quân thấy hai cánh cửa này bằng gỗ thì rất yên tâm “Thông Huyền Như lai Thần Công” thừa sức phá vỡ dễ dàng nên ung dung bước vào. Ánh đèn vừa soi tỏ thì chàng bất giác giật mình một cái, trên vách đá đỏ diện đỏ chói ba chữ “Thôn Thanh Trai”, nét viết thảo thanh thoát và uyển chuyển vô cùng. Nhìn lâu một chút bất giác Âu Trường Quân lại giật mình một cái nữa bởi vì từng nét móc nét sổ đều chạy dài như những dòng lệ đang rơi trên mặt mũi thào nào nó có tên “Thôn Thanh” là đúng lắm. Âu Trường Quân đang ngheo đầu nhìn ngắm thì đột nhiên có tiếng thở dài rất nhỏ khiến chàng kinh hoảng quát lớn:

- Cao nhân nào giả ma giả quỷ vô ích, hãy hiện thân đi là hơn!

Âm thanh của chàng vang đi vang lại trong thạch thất. rền rĩ nhỏ dần nhưng phải rất lâu mới tắt hẳn chứng tỏ nơi đây hoàn toàn bịt kín, không hiểu tiếng thở dài từ đâu mà có. Một lúc sau lại có tiếng thở dài lần nữa rồi tiếp theo là tiếng rầm rì nhỏ và ngắn, vách đá trước mặt chàng đột nhiên tách ra một khoảng nhỏ vừa đúng thân người, từ nơi

đó lão già ban sáng bước ra chậm chậm, dưới ánh đèn chập choạng Âu Trường Quân thấy diện mạo lão này cần cỗi và già cả hơn gấp mấy lần. Lão già ngược đôi mắt lơ lơ lên hỏi bằng một âm thanh khô khè, giống như người bị bệnh rất nặng vậy:

- Tiều tử đi tìm Hoàng Thái Cung?

Âu Trường Quân chưa minh bạch lão già này là ai nên chỉ gật đầu thay cho câu trả lời, lão già lại chậm rãi hỏi tiếp:

- Không gặp thì có được không?

Âu Trường Quân bản tính trung thực và rất kính trọng người trưởng thượng nên ngần ngừ vừa trả lời vừa hỏi lại:

- Điều này còn nhiều khúc mắc lắm, tại hạ chỉ cần nói với Hoàng Thái Cung Nhị Trang chủ vài câu thôi. Chẳng hay tiền bối thân danh ra sao để tại hạ biết mà xưng hô.

Lão già đột nhiên có vẻ bi thảm, trầm giọng xuống nói nhỏ:

- Trước kia...bây giờ cứ gọi lão là họ Viên đi cũng được, hời ôi, vật đổi sao dời đến cái tên họ thì có ích chi.

Âu Trường Quân không muốn kéo dài nên cắt ngang hỏi ngay:

- Viên tiền bối cho tại hạ gặp Hoàng Thái Cung được không?

Viên lão nhân cúi mặt xuống lại thò dài một hơi mới ngẩng lên trả lời bằng một câu rất ghê rợn:

- Gặp mặt để rồi vong mạng thì có ích gì đâu?

Âu Trường Quân tức giận đã toan đối đáp thì đột nhiên lại có âm thanh trầm trầm đưa tới:

- Tại hạ đã nói rồi, lão không thuyết phục được đâu.

Từ ngách đá bước ra một lão nhân, râu trắng mắt lơ lơ giống người Tây Vực nửa giống Trung Nguyên, lão ta nói trước:

- Lão là Hoàng Thái Cung đây, tiểu tử muốn gì nào?

Diễn biến này hoàn toàn ngoài dự kiến của Âu Trường Quân. chàng sửng sốt cứ nhìn chăm chăm vào cánh tay phải, quả nhiên ống tay áo phát phơ chẳng có gì trong đó cả. Âu Trường Quân xoay chuyển ý nghĩ ngẫm so sánh âm giọng với điệu bộ thì quả nhiên Hoàng Thái Cung chính là Hoàng lão nhân bịt mặt hôm nào chứ không sai chạy. Vì vậy chàng cười nhạt trả lời luôn:

- Tại hạ muốn lão trả món nợ Hàn Thương tiều cục ngay bây giờ.

Hình như Hoàng Thái Cung chẳng thêm cái chối nữa mà cũng không lo lắng, thần nhiên trả lời:

- Việc đó người đi tìm Kim Khuyết Đế Quân chứ sao lại tìm ta?

Thật ra Âu Trường Quân đâu có bằng chứng xác thực nào nên xoay chuyển đi hướng khác:

- Dù sao lão với Kim Khuyết Đế Quân cũng là sư huynh đệ, vả lại còn món nợ định sát hại ta ở Thụ Hoàng thì sao?

Hoàng Thái Cung vẫn thần nhiên trả lời:

- Tiểu tử đã chết đâu nào mà nói, trong khi món nợ cánh tay của ta thì người lờ đi được ư?

Âu Trường Quân cười nhẹ đối đáp luôn:

- Lão tự chặt tay chứ ta có làm gì động chạm đến mà đòi nợ vô lý như thế?

Hoàng Thái Cung trợn mắt lên bắn ra mấy tia âm độc:

- Vô luận thế nào đi nữa đã đụng chạm đến Thiên địa du thần là không mong toàn vẹn mạng sống được!

Âu Trường Quân lần đầu tiên mới nghe ngoại hiệu này, chàng nghẹo đầu cười rồi hỏi:

- Hai lần lão gặp ta đều bị thất bại cả ha mà chưa thức tỉnh hay sao? Hiện tại ta còn có thêm một môn “Chuyển y thân công” rất thú vị nữa, lão sửa soạn nếm thử xem.

Hoàng Thái Cung gật đầu cười nhạt một tiếng:

- Ta đã thấy lúc buổi sáng rồi, tiểu tử khỏi cần mang ra khoe nữa. chính vì vậy ta mới cho lệnh bọn Lý Cửu rút lui để khỏi uống mạng vô ích.

Âu Trường Quân nhú mày, trong lòng đâm ra ngờ vực:

- Thế ra lão không hề ngần sợ chút nào nên bây giờ mới dám công khai đòi đầu với ta chứ gì, hay lắm, chúng ta lên trên cho rộng rãi rồi sống chết với nhau một phen đi nào.

Đột nhiên Hoàng Thái Cung cười lớn, gằn giọng quát:

- Tới giờ phút này mà người còn chưa biết số phận của chính mình nữa hay sao?

Âu Trường Quân chẳng nghe tiếng cơ quan phát động thế mà tự nhiên gian thạch thất bắt đầu quay vòng vòng. hình bóng Viên lão nhân và Hoàng Thái Cung chạy quanh chàng rất mau. Âu Trường Quân kinh hãi quát lớn:

- Hoàng Thái Cung, người lại giở trò gì nữa đây?

Vừa nói chàng vừa cấp tảo nhắng hai người phóng chưởng ra luôn. Không cử động thì chưa sao, đôi chân vừa bức lập tức thấy người chòng chành hoa cả mắt mũi lên liền, Âu Trường Quân vội đứng thẳng tai chỗ cũ mới ổn định thân hình được, chàng vẫn còn giữ cây đèn nên đưa xuống thấp một chút để quan sát thì ra phòng này thiết kế rất kỳ lạ, nền bằng đá phẳng lì chứ thật sự chia hai phần khác nhau, phần trong là chỗ đứng quay tròn về phía trái trong khi phần ngoài nơi Hoàng Thái Cung và Viên lão nhân thì lại quay về phía phải. Do hai lực quay khác nhau nên Âu Trường Quân mới thấy bóng dáng Hoàng Thái Cung di chuyển cực kỳ mau lẹ như vậy, nguyên Nhân khiến chàng đứng không vững mỗi khi cử động cũng là do nền nhà xoay tròn gây nên. Hoàng Thái Cung cười rất khả ố:

- Bây giờ thì “Thanh Hoa Bí Lục” cũng như “Chuyển y thần công” đều vô dụng hết, hiện tại ta vẫn đứng ung dung mà người có làm gì được đâu.

Hai vòng quay ngược nhau càng lúc càng nhanh hơn bởi vì hình bóng Hoàng Thái Cung và Viên lão nhân chỉ còn lại hai vệt mờ ảo, Âu Trường Quân nhờ đứng ở gần tâm vị nên vòng quay rất nhỏ tạm thời còn đứng vững được nhưng nếu kéo dài tình trạng này vài giây phút nữa chắc chắn sẽ bị tác dụng quay làm cho mất hoa đầu văng, lúc đó Hoàng Thái Cung sẽ thừa cơ ra tay ám hại ngay. Trong lúc nguy cấp, đầu óc Âu Trường Quân xoay chuyển như điện chớp tự nghĩ “Nền nhà này bằng đá mà có thể quay được tất nhiên phải cần trọng lượng không nặng nề lắm do đó bề dày của nền chắc chắn sẽ mỏng manh đây là chỗ yếu nhất, may ra “Thông Huyền Như lai Thần Công” có thể phá vỡ được”. Chàng chẳng nghĩ ngợi thêm, cấp tốc vận chân khí thật đầy đủ rồi song chưởng nhắm vào chỗ tiếp giáp giữa hai vòng quay đánh ra một chưởng thật mạnh mẽ. “Ầm” âm thanh đã lớn lại còn bị vang dội trong chỗ kín nên càng thêm kinh khủng, chính chàng cũng bị nhói đau cả hai màng nhĩ luôn. Âu Trường Quân bị phản lực chấn đau buốt cả hai cổ tay, ngực bụng cũng bị chấn động rất mạnh nhưng cố gắng mở lớn hai mắt để xem kết quả ra sao, quả nhiên nền nhà bị vỡ một mảng lớn rồi chỗ vỡ này cùng nằm trên vòng đồng chiều với chàng nên nhìn được rất rõ, bề dày nền đá chỉ khoảng nửa thước mà thôi, và phía dưới đen ngòm, chắc là hầm kín để đặt cơ quan. Âu Trường Quân cả mừng quát lớn:

- Ai bảo “Thanh Hoa Bí Lục” vô dụng nào?

Chàng chẳng cần Hoàng Thái Cung lên tiếng, hít một hơi chân khí rồi song chưởng lại đánh tiếp và đúng ngay chỗ đã vỡ vừa rồi. “Ầm” lần này âm thanh không chấn động bằng lần trước bởi vì chưởng phong đã vó chỗ thoát xuống dưới, nền đá cứng bị vỡ lớn hơn gấp đôi do đó lực quay không được cân bằng bắt đầu chậm một chút và phát

ra tiếng kêu kèn kẹt ghê tai Âu Trường Quân đặc chí sửa soạn ra thêm chương lần thứ ba thì đột nhiên nghe Hoàng Thái Cung nói nhỏ:

- Tiểu tử ghê gớm thật, phải dùng tới “Bát cung mê đạo mới xong”

Âu Trường Quân đang ngạc nhiên chưa biết lão ta nói chuyện với ai thì âm thanh khàn khàn của Viên lão nhân cất lên :

- Người làm như vậy là vi phạm lời ước thệ đấy.

Hoàng Thái Cung vẫn giữ âm thanh nhỏ giọng, quát trầm:

- Đã đến mức này có muốn giữ cũng không được, lão phát động cơ quan tiếp theo đi.

Viên lão nhân thở dài thườn thượt lí nhí nói nhỏ:

- Người ác tâm ác nghiệp đã nhiều, không sợ khi chết đi phải chịu cực hình khủng khiếp nơi cõi âm ư?

Hoàng Thái Cung cười sằng sặc một hồi rồi thúc giục:

- Chuyện trước mắt còn chưa xong, lo gì chuyện viễn vông mai sau lão cứ thi hành đi.

Âu Trường Quân phải lắng tai, chú tâm hết sức mới nghe lọt bởi vì âm thanh theo đà quay của hai người cứ vùn vụt chung quanh, lẫn lộn với tiếng gió vù vù nho nhỏ. Chàng nghe được vậy vội vàng chú ý đề phòng, chắc cơ quan sắp sửa phát động phải nguy hiểm gấp nhiều lần. Ngờ đâu hình bóng Hoàng Thái Cung và Viên lão nhân đột nhiên biến mất và vòng quay từ từ chậm lại rồi dừng hẳn, gian thạch thất “Thôn Thanh Trai” trở lại y như lúc đầu chỉ khác ở chỗ là nền đá đã vỡ một khoảng lớn mà thôi. Âu Trường Quân không thể tin vào mắt mình bởi vì cánh cửa gỗ vẫn còn đó, lẽ nào Hoàng Thái Cung chịu thua dễ dàng như thế được. Chàng thận trọng án ngữ song chương rồi dùng chân đạp mạnh cánh cửa “rầm” nó bị đẩy vào tường một cái rồi lắc lư hồi lâu mới đứng im lại, hoàn toàn chẳng có chốt hoặc khóa gài gì cả. Âu Trường Quân vò đầu bứt tai ngạc nhiên hết sức nhưng trong lòng vẫn ngấm ngầm chưa tin tưởng chút nào. Chàng chạy lại cúi đầu quân sát chỗ nền đá bị vỡ thì phía dưới chẳng có tí ánh sáng nào quả nhiên đây chỉ là một cái hầm để đặt cơ quan xoay chuyển mà thôi. Âu Trường Quân đột nhiên thấy mắt mình tối sầm lại, cây đèn tự nhiên tắt mất có lẽ đã hết dầu chứ hoàn toàn không hề có một luồng gió nào lọt vào, nếu có thì với không khí cực kỳ im ắng này chàng tất nhiên phải nghe được liền. Dù là nguyên nhân thế nào cũng không nên nán lại đây vô ích cho nên Âu Trường Quân đề khí vọt ra cửa luôn, hai tay vẫn cẩn thận sẵn sàng ra chương nếu bị tập kích bất ngờ. Chàng rất bạo gan nhưng tình trạng im lìm này

còn ma quái hơn việc công khai giao đấu rất nhiều vì vậy thốt nhiên rùng mình một cái rồi tự nghĩ “Hoàng Thái Cung chắc không dọa dẫm xuống đâu, ta phải lên mặt đất trước rồi sẽ tính toán sau”. Âu Trường Quân đang định vọt thẳng lên cho mau thì bất ngờ phía sau có mấy tiếng lạch cạch vang lên khiến chàng phải cấp tốc xoay người nhìn xem. Dưới ánh sáng mờ mờ nhàn nhạt của chàng chỉ kịp nhận ra cánh cửa Thôn Thanh Trai chạy qua một bên rồi “cạch” một tiếng lòi đi vào đã bị tường đá che lấp kín mít liền. Âu Trường Quân cho rằng Hoàng Thái Cung vận động cơ quan bịt lòi vào chẳng qua muốn trốn tránh trong đó cho an toàn nên nói lớn:

- Được rồi, ta sẽ chờ xem người ẩn trốn trong đó hoài được không.

Dương nhiên chẳng có ai trả lời nên chàng chỉ dừng chân một chút rồi xoay người chạy ra chỗ mấy bậc đá luôn. Thốt nhiên Âu Trường Quân giật bắn người lên một cái thực mạnh bởi vì đường lối có vẻ khác lạ và chật hẹp hơn. Nếu so cánh cự ly lúc đi vào và hiện tại đáng lẽ thấy mấy bậc đá đi lên rồi, ở đây con đường vẫn còn tiếp tục phía trước mặt tối om và sâu hun hút thì không đúng mất rồi. Giật mình là trạng thái ban đầu, sau đó sự kinh hoảng từ từ xâm chiếm khiến toàn thân Âu Trường Quân lạnh buốt, cứ đứng sững ra như người chết rồi. Phía sau đã bị lấp kín, phía trước không phải lối ra thì còn nỗi kinh hoảng nào lớn hơn, chàng chưa chết giấc ngay lập tức cũng là can đảm hơn người rồi. Âu Trường Quân càng lúc càng cảm thấy người giá lạnh, run run tự nói một mình:

- Hàng Thái Cung định giam giữ cho tới khi ta phải chết đói đây, lão ta đã cực kỳ âm độc thì còn thủ đoạn nào mà không dám làm.

Đã rơi vào bẫy cần gì phải thận trọng mất thì giờ, chàng cấp tốc chạy trở lại chỗ cánh cửa bị bịt kín rồi lấy tay gõ vài cái để thăm dò. À thanh chắc nịch chứng tỏ khối đá này cực kỳ to lớn không có cách nào có thể xê dịch hay phá vỡ được nó khiến Âu Trường Quân chán nản vô cùng. Chàng tự cười khổ một mình, chậm rãi đi trở lại con đường sâu hun hút không biết sẽ dẫn tới đâu. Tâm cơ máy động, chàng đột nhiên nhớ lại lời của Hoàng Thái Cung nói là phải dùng tới “Bát cung mê đạo” mới xong thì chắc là đây rồi. Ngoài cách nằm dài ra thoi thóp chờ chết thì chỉ còn một phương pháp duy nhất là phá vỡ được “Bát cung mê đạo” mới tìm ra sinh lộ, đương nhiên phải khó khăn hơn cả lên trời nữa nhưng còn hy vọng chút nào hay chút nấy. Vì vậy Âu Trường Quân mau chân đi theo con đường ngẫm đó luôn. Thật không thể đoán biết nó là cái gì nhưng có ánh sáng vẫn hơn là tối tăm mù mịt vì vậy chàng chạy thẳng tới đó. Qua một đoạn hơi cong cong lòng hang bỗng nhiên rộng ra một chút tuy rằng vẫn mờ ảo chứ không sáng sủa thêm tí nào. Bốn chữ “Bát cung mê đạo” khắc chìm vào vách đá hiện ra sừng sững,

trước tiên đập vào mắt Âu Trường Quân rồi sau đó mới tới một hàng chữ nhỏ hơn “Viên nhĩ đại hoạt Phật A Khắc la tư”. Những chữ này màu sáng nên dễ thấy ngay, phía dưới là một cánh cửa màu xám xám lẫn lộn với màu đá nên sau khi đọc xong Âu Trường Quân mới nhận ra. Chàng thở hắt ra một hơi lẩm bầm:

- “Bát cung mê đạo” là đây, không biết nó có gì ghê rợn không mà Hoàng Thái Cung có vẻ đặc ý lắm. Chàng ngheo đầu lẩm bầm tiếp tục như đang tự hỏi:

- “A Lạp thiên viện” của Thiên Trúc có 36 vị Hoạt Phật ta đã biết rồi đây lại ghi vị Đại hoạt Phật nào nữa kia. Vị này lấy hai chữ Viên Nhĩ kỳ lạ thực, ngoài ra còn tên A Khắc La Tư là ai nhỉ?

Âu Trường Quân chẳng do dự bước ngay đến cạnh cửa định dùng sức đẩy ra nhưng lúc đó bất chợt lại thấy mấy chục hàng chữ chỉ chít khắc ngay trên đó nên tò mò cúi xuống đọc thử. Chữ đã mờ nhạt vì thời gian làm phai ố và bụi bặm phủ lên mặt nên chàng phải dùng tay chùi đi chùi lại mấy lần nét chữ mới hiện ra rõ ràng. Âu Trường Quân lẩm bầm đọc: “Ma cung mê đạo của Thiên Trúc gồm 72 đường cực kỳ rắc rối, ta cho rằng nó biến ảo nhất trên thế gian, ngờ đâu đến nơi đây phát hiện ra kỳ quan Bát quái trận đồ này còn ảo diệu phong phú hơn mấy lần. Ta mất hai mươi năm trời tổng hợp hai loại này thành một, đặt tên là “Bát cung mê đạo” người nào có đủ trí lực đến đây tập trung đương nhiên sẽ là Minh chủ võ lâm cả Trung Nguyên lẫn Thiên Trúc. Chẳng phải ngoa ngôn sảo ngữ lừa bịp thiên hạ. Phía dưới còn mấy chữ nữa nhưng đã bị nhòe đi không sao đọc được, Âu Trường Quân cũng chẳng cần cố gắng bởi vì tương đối đã hiểu rõ ý chính của nó. Chàng cười khỏ, nói ra thành tiếng:

- Ta có cần quái gì chức vụ Minh chủ võ lâm Thiên Trúc hay là Trung Nguyên, lần này sống sót đã may mắn lắm rồi. Hít một hơi chân khí để trấn tĩnh tinh thần, Âu Trường Quân khẳng khái xô cửa bước vào luôn, mặc cho cánh cửa kêu kèn kẹt vì đã quá lâu ngày không ai sử dụng tới, Đường lối phía trong này sáng của hơn một chút bởi vì cứ mấy trượng trên vách đều có gắn một viên minh châu hay ngọc bích, tỏa ra ánh sáng thường trực. Âu Trường Quân thấy trước mặt đường hang bỗng chia làm ba nhánh thì nhắm mắt nghĩ thầm “bất đầu phiền phức rồi đây” phó mặc cho số mệnh chàng cứ chọn bừa một lối để đi. Chỉ vài trượng lại có một rẽ ba nữa, chàng vẫn theo phương pháp đi liều như lần trước. Khoảng nửa tiếng đồng hồ Âu Trường Quân đã đi qua biết bao nhiêu ngã rẽ ba mà đường lối vẫn còn hoài, hình như đã vào sâu hơn bởi vì khoảng cách giữa các ngã ba càng lúc càng rút ngắn lại, hiện tại chỉ cần đi năm sáu bước là đã có ngã ba rồi. Âu Trường Quân căn bản học vấn đâu có bao nhiêu, đến năm 12 tuổi thì thân sơ thất sở làm sao hiểu nổi phương vị Bát quái mà hòng tìm ra nguyên tắc của trận

đồ. Chàng đi bừa như vậy thêm một lúc nữa thì lọt vào một khoảng rộng kiến thiết theo hình tám cạnh đều nhau, mỗi cạnh đều có một lối đi. Quả là càng thêm rắc rối. Âu Trường Quân kêu khổ thầm trong bụng, mới chỉ ba ngã rẽ đã sinh sinh biến biến không biết đâu mà mò, bây giờ có đến tám cửa thì nó còn biến hoá tới mức nào nữa. Nhân quang chàng chợt nhìn thấy ba chữ lơ mờ trên vách “Đệ tứ cung” thì gật gù lăm nhăm vậy thôi, hoàn toàn không biết nó ở phương vị nào, có diệu dụng gì không. Âu Trường Quân nhắm mắt chọn bừa một đường rồi tiếp tục đi nữa, phía trong này đường lối vẫn chia ba như trước. Được thêm nửa tiếng nữa Âu Trường Quân lại lọt vào “Đệ nhị cung” chàng vừa nhìn nhó vừa tự khôi hài:

- Từ đệ tứ nhảy qua Đệ nhị lão Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật này thật không có thứ tự gì cả.

Chẳng biết đã hết đêm chưa nhưng Âu Trường Quân đã đi qua có đến năm trăm ngã rẽ và năm sáu cung, có lúc vòng vo thế nào lại trở về Đệ tứ hay Đệ nhị cung vì vậy tâm thần chàng bắt đầu chán nản. Từ tâm thần chán nản nó kéo theo sức lực suy nhược, lúc này đôi chân chàng như bị đeo đá, nặng nề đi từng bước một mà thôi. Khoảng một khắc sau Âu Trường Quân lê chân lọt vào “Đệ nhất cung”, đương nhiên cái nào kiến trúc cũng như casi ấy nhưng chàng vẫn khôi hài tự nghĩ “nếu chết ở Đệ nhất cung” thì vẫn khoái hơn là Đệ nhị hay Đệ tam cung một chút cũng còn danh dự hơn là hạng “Đệ bát cung”. Chữ “chết” không nghĩ tới thì thôi, vừa thoáng trong đầu óc là thân thể rã rời liền, Âu Trường Quân buông thả cho thân mình nằm lăn trên đất, cứ thế nằm im cả tiếng đồng hồ trong khi đầu óc quay cuồng hàng ngàn hàng vạn tư tưởng. Gia thù chưa trả xong, Viên Viên, Phương Tiểu Nga hạ lạc nơi đâu, diện mạo kênh kiệu của Kim Khuyết Đế Quân, giọng nói âm trầm của Hoàng Thái Cung chớp nhoáng diễn qua đầu óc, lẫn lộn với nhau chẳng có đầu đuôi gì hết. Đột nhiên Âu Trường Quân thoáng nghe như có tiếng gọi tên chàng đâu đây nên vội vàng ngồi bật dậy lắng tai chú ý. Chàng chờ đợi một lúc mà chẳng có âm thanh nào dù là nhỏ nhất vang lên thì đã thất vọng hoàn toàn tự nghĩ rằng chắc thần hồn nát thần tính, tưởng tượng ra vậy chứ làm gì nơi tử địa này lại có ai mà kêu gọi. Âu Trường Quân lại nằm vật ra buông thân thân xác để chờ chết cho xong, đầu óc đang thiêm thiếp bỗng nhìn lại nghe âm thanh văng vẳng, chỉ hỏ như tiếng muỗi kêu nhưng rõ ràng là ba tiếng “Âu Trường Quân”. Giống như được cải tử hoàn sinh, Âu Trường Quân nhảy bắn người lên khỏi nền đá, sức lực ở đâu tự nhiên kéo đến và tinh thần phấn chấn hẳn lên. Chàng vận nội lực nói thật lớn: “Ai gọi”, âm thanh dội qua dội lại chấn động màng nhĩ thành những tiếng u u mãi mà không dứt. Âu Trường Quân chờ một lúc lại thấy âm thanh “Âu Trường Quân” vang lên lần nữa và có

về lớn hơn một chút thì cực kỳ mừng rỡ, lập tức dùng nội công nhắc lại hai chữ “Ài gọi” nhưng sau đó thấy nó không hợp lúc chút nào bèn sửa lại thành: “Tại hạ ở đây” Âu Trường Quân chẳng cần biết nhân vật gọi mình là ai, ý đồ tốt hay xấu miễn là đang lúc thập tử nhất sinh nay có người là có chút hy vọng sinh tồn. Chàng và nhân vật kia gọi thêm mấy chục lần nữa, thời gian có đến cả nửa ngày âm thanh mới rõ ràng hơn một chút. Lần này không còn tiếng gọi “Âu Trường Quân” nữa. Âm thanh huyền bí kia hỏi rất ngắn gọn “ở đâu?” Âu Trường Quân tự tát vào má mình mấy cái tự nghĩ “ngu ngốc thực, đường lối ở đây ngàn vạn nẻo mà mình chỉ lên tiếng suông, tránh nào nhân vật kia phải mò mẫm cả nửa ngày trời, thật hao phí chân lực vô ích quá”. Do đó Âu Trường Quân mau mắn trả lời liền “Đệ nhất cung”, quái lạ thay lần này chàng chờ mấy khắc mà không thấy nhân vật kia lên tiếng nữa. Chàng bồi rối vô cùng thốt nhiên bắt ra tiếng nói:

- Trời ơi, hay là Hoàng Thái Cung phát hiện ra ngăn chặn mất rồi.

Âu Trường Quân bỗng giật bắn người lên bởi vì có tiếng trả lời gần như sát chỗ chàng đang đứng:

- Hoàng Thái Cung đã xuất Trang rồi.

Chàng cấp tốc xoay người về hướng có âm thanh nhần quang vừa chạm thì lại giật mình một cái, rồi kêu lớn:

- Viên lão nhân, tưởng ai chứ lão già này thì còn mong gì đến việc giúp đỡ thoát thân.

Viên lão nhân trợn mắt lên nhưng không thốt ra tiếng, lão phải đứng thở dốc một hồi mới “hừm” trong cổ họng tỏ vẻ không hài lòng vì câu nói vô lễ của chàng. Trong lúc đó Âu Trường Quân đã kịp nghĩ “dù sao nếu nắm được lão già này thì vẫn hơn, có lẽ lão biết đường lối nên mới tới đây được, chàng áp dụng đúng câu “tiên hạ thủ vi cường”, chân bước theo bộ vị “Ảo ảnh pháp” còn nhanh hơn thời gian của cái chớp mắt, đồng thời hai thấy xử luôn chiêu “Kim tịch phục thủ” kỳ ảo nhất trong pho “Vô tiền đại cầm nã”. Chẳng biết Viên lão nhân võ công hèn kém hay không muốn chống cự, chớp nhoáng Âu Trường Quân đã nắm được hai Uyển mạch của ông ta liền. Chàng cười hì hì, lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu lọt vào Thiên Ngọc Trang:

- Xin lỗi, xin lỗi, đây là sự bất đắc dĩ phải xúc phạm tiên bồi một chút.

Viên lão nhân trợn mắt lên, khò khè nói rất bất ngờ:

- Cần gì phải hấp tấp, ta không có võ công đâu!

Âu Trường Quân sửng sờ một một lúc, sau đó chàng vẫn chưa tin hẳn nên dùng chân lực ấn nhẹ một cái, lập tức Viên lão nhân rên lên một tiếng và chân nhũn ra liền. Âu Trường Quân, kinh hoảng đỡ ông ta đứng dậy rồi lùi lại mấy bước, cúi đầu vái một cái:

- Tại hạ thực đắc tội, không thể ngờ rằng tiền bối chẳng có tí chân lực nào thật nên lỡ tay ức phạm.

Viên lão nhân húng hắng ho lên mấy tiếng, thở dài và nói nhỏ:

- Thôi được, đời ta đã đau khổ nhiều rồi, có bị người nghi ngờ hay xúc phạm cũng chẳng mất mát gì.

Âu Trường Quân trầm giọng hỏi luôn:

- Đời người ai cũng có lúc phải đau khổ, việc này bàn luận cả tháng cả năm chưa hết, tại hạ chỉ xin tiền bối cho biết lý do xuất hiện nơi đây và có thể ban bố một lối thoát hay không mà thôi?

Viên lão nhân gật đầu, ông ta có vẻ mệt mỏi thật tình nên ngồi xuống nền đá rồi mới khàn khàn giọng nói:

- Thực sự ta chưa biết rõ người là ai, có phó thác tâm sự được hay không nhưng cơ hội này không thực hiện thì chẳng bao giờ còn thực hiện được nữa. Hỡi ơi! Giỏi lắm ta cũng chỉ sống được năm bữa nữa tháng nữa thôi, biết đâu là ý trời sắp đặt cho nên mới đưa đẩy người lọt vào Thiên Ngọc Trang đúng lúc.

Âu Trường Quân thấy Viên lão nhân không trả lời trực tiếp mà than thở đâu đâu thì sốt ruột hỏi lại một lần nữa:

- Tiền bối có biết đường lối của “Bát cung mê đạo” này không? Chủ ý tìm tại hạ để làm gì?

Viên lão nhân đột nhiên có ý tức giận, trợn mắt lên đồng thời quát lớn:

- Không biết thì chỉ có ba chữ “Đệ nhất cung” làm sao ta tới đây ngay được. Hà, ngoài Viên nhĩ đại hoạt Phật ra ta là người duy nhất biết rõ phương trận “Bát Cung mê đạo” đấy. Tiểu tử có biết không Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân tìm đủ mọi cách để vào đây mà không được đấy, hai nên phản đồ này suýt chút nữa đã bỏ mạng trong “Bát cung mê đạo” này mấy lần rồi đó.

Âu Trường Quân nghe đâu, tò mò hỏi:

- Hoàng Thái Cung thì tại hạ biết rồi, tiền bối vừa nhắc tới tên Thượng Quan Ân, hẳn là ai mà tại hạ chưa nghe danh bao giờ cả?

Viên lão nhân trợn đôi mắt lơ lơ lên:

- Ngoại hiệu của Thượng Quan Ẩn là Kim Khuyết Đế Quân.
- Âu Trường Quân giật mình, thốt nhiên buột miệng hỏi tiếp:
- Tiền bối thật sự là ai mà biết rõ như vậy?
- Viên lão nhân trả lời như sét đánh ngang tai:
- Ta là sư thúc của hai tên phản đồ này đây.

Vietkiem.com